

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Νοεμβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 50

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ κ. Καρινὺ τότε ἔπεσε στὰ γόνατα τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ παρακάλεσε μὲ πνιγμένη ἀπὸ κλάμα φωνή:

— Τὴν κόρη μου! Δόστε μου τὴν κορούλα μου!

Ἡ νέα, ἀφοῦ χάρηκε τὸ θρλαμβότης, ρώτησε εἰρωνικά τὸν ἀξιωματικό:

— Ἔχετε νὰ προστάξετε τίποτα;

Ὁ ἀξιωματικὸς μιλιᾷ.

— Τότε, ἀκολουθήστε με, κύριοι, καὶ θὰ σᾶς πᾶω στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται τὸ παιδί... Ἐμπρός!

Ὅλοι ἀκολούθησαν τὴ μίς Μαργκαρέτ. Ἡ νικημένη, ἡ αἰχμαλωτισμένη, κυριαρχοῦσε ἀκόμη καὶ ἦταν σὰν νὰ δινε αὐτὴ διαταγές.

Ἀφοῦ ἔκαμε μερικὰ βήματα στὸ διάδρομο, ἄγγιξε μὲ τὰ δεμένα χέρια τῆς ἓνα σημεῖο τοῦ τοίχου καὶ παρעυθὺς ἀνοίξε μιά βαρεῖα πέτρινη πόρτα, πού ἔμπαζε σ' ἓνα ἄλλο στενὸ διάδρομο. Μπήκαν ὅλοι μέσα, χωρὶς μάλιστα νὰ σκεφθῶν ὅτι μποροῦσαν νὰ ἔπεφταν σὲ καμμιά τρομερὴ πηχίδα. Τόση ἐπιβολὴ εἶχε ἀκόμη ἡ θέλησή της.

Γοστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἀντίκρυσαν φῶς καὶ μιά γαλιστερὴ ἐπιφάνεια πού ἦταν ἡ θάλασσα. Ὁ διάδρομος αὐτὸς ἔβγαζε σ' ἓνα κρυφὸν ὄρμον τοῦ κόλπου τοῦ Ἀλόν. Στὸν ὄρμον αὐτὸν περίμεν' ἓνα ὑδροπλάνο. Ὁ πιλότος περπατοῦσε στὸ γιαλὸ καὶ δὲν φάνηκε καθόλου ξαφνισμένος ὅταν εἶδε τὸν ἀρχηγὸ νὰρχεται συνοδευόμενος ἀπὸ γάλλους στρατιώτες.

— Νορμπέρ, εἶπε ἡ μίς Μαργκαρέτ στὸν πιλότο, δὲν πρόκειται πιά νὰ φύγεις. Βγάλε τοὺς ἐπιβάτες σου καθὼς καὶ τίς ἀποσκευές σου.

Ὁ πιλότος ὑποκλίθηκε καὶ ἄρ-

χισε νὰ ἐκτελεῖ τὴ διαταγή. Ἐνῶ τραβοῦσε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὑδροπλάνο στὴν ἀμμουδιά, ἡ μίς Μαργκαρέτ ἔλεγε στὸν ὑπολοχαγό:

— Ὑπολοχαγέ, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι, ἂν ἤθελα, τὸ ὑδροπλάνο μποροῦσε νὰ πετάξει, πέρνοντάς μαζί του, ὄχι μόνο τὴν κόρη τοῦ κ. Καρινὺ πού ἔχει ἐπιβιδασθεῖ, ἀλλὰ καὶ δεκατέσσερα κιθῶτια μὲ χρυσάρι καὶ πετράδια, πού ἀποτελοῦν ἓνα μέρος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀγκὼρ καὶ πού λογάριζα νὰ τὰ στείλω στὸ γιῶτ μου, πού μὲ περιμένει στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Θυσιάζω τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς, μόνο καὶ

μόνο γιὰ νὰ δώσω πίσω τὴν κόρη τοῦ κ. Καρινὺ. Ἔτσι ἡ ἐπιτυχία σας θὰ ναι σημαντικότερη. Πρέπει νὰ στε ἐνθουσιασμένοι.

Ὁ ἀξιωματικὸς κατὰπτε καὶ αὐτὴ τὴν εἰρωνεία χωρὶς ν' ἀπαντήσει μιλιᾷ.

Τὸ ὑδροπλάνο βρισκόταν τώρα στὴν ἀμμουδιά. Ὁ πιλότος ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας καὶ ἔβγαλε τοὺς ἐπιβάτες του. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ μικρὴ Λούση καὶ ἡ δευτέρη ἡ μίς Μαίρη. Ὁταν ἡ μικρούλα εἶδε τὸν πατέρα της, χωρὶς νὰ καταλάβει καλὰ-καλὰ τί εἶχε συμβεῖ, ἔτρεξε κοντὰ του φωνάζοντας:

— Πατέρα μου, πατερούλη μου!

Ἄ, πῶς εἶχ' ἀπελπιστεῖ πιά ὅτι θὰ σὲ ξανάδωπα!

Ὁ κ. Καρινὺ, ἀμίλητος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἔσφιξε τὴν κόρη του στὸ στήθος του, κλαίγοντας.

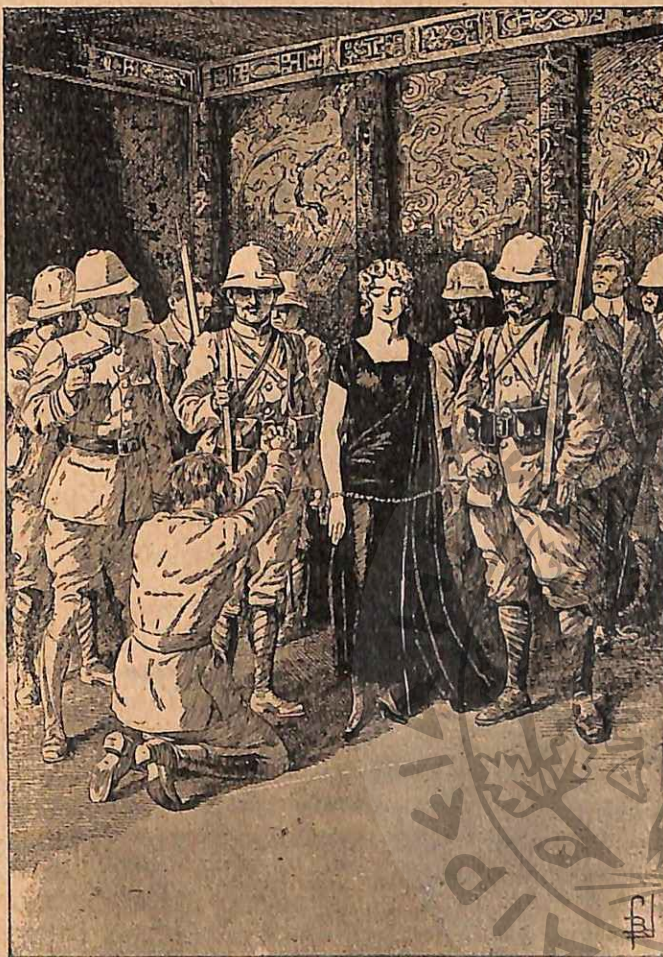
Ἡ μίς Μαργκαρέτ κοίταξε τὴν συγκινητικὴ σκηνή, πάντα μὲ τὸ μυστηριώδες χαμόγελό της. Ὅσο γιὰ τὸ Φραγκίσκο, περίμενε ἀνυπόμονα τὴ στιγμή πού θὰ μποροῦσε καὶ αὐτός, ὕστερ' ἀπὸ τὸν εὐτυχισμένο πατέρα, νὰ φιλήσει τὴ μικρὴν του φιληνάδα. Ὅταν ἤρθε τέλος ἡ σειρά του, τῆς εἶπε σιγὰ στ' αὐτή:

— Ἐέρεις, Λούση, ἐγὼ σ' ἔσωσα.

Ἄ, σ' εὐχαριστῶ, Φραγκίσκο! ἀπάντησε ἡ μικρούλα... Τί χαρὰ πού τελείωσε ἐπιτέλους τὸ κακὸ αὐτὸ ὄνειρο καὶ εἴμαστε μαζί πάλι καὶ οἱ τρεῖς μας!

Ὅσο ὅσο ὁ ὑπολοχαγὸς φρόντιζε νὰ ξεφορτώσουν ἀπὸ τὸ ὑδροπλάνο τὸ πολυτίμητο φορτίο πού τοῦ εἶχε πεῖ ἡ μίς Μαργκαρέτ. Ἐκεῖνη τὸν παρακολουθοῦσε μὲ εἰρωνικὸ βλέμμα, καὶ ὅταν τελείωσε ἡ ἐργασία, τοῦ εἶπε μὲ ὕψος οἰκοδόμου πού ζητεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ:

— Λυπᾶμαι πολύ, κύριε, γιατί δὲ μπορῶ νὰ σᾶς φιλοξενήσω στὴν κατοικία μου. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τελευταῖο ὑπόγειο, ὅπου μπήκατε, δὲν ὑπάρχει πιά τίποτ

— Τὴν κόρη μου!... δόστε μου τὴν κορούλα μου!...
(Σελ. 397, στ. α')

άλλο. "Όλα ανατινάχθηκαν στον αέρα!

— Κυρία, απάντησε δ' αξιωματικός, μην πειράζεσθε γι' αυτό, κάπου θα βρούμε να στεγασθούμε. "Όσο για σάς, δέν αρχίζει στο Χανσι μιά φυλακή έτοιμη να σάς δεχθεί.

"Ο αρχηγός του Σιδερένιου Χεριού σήκωσε τούς ώμους με τή βαθύτερη περιφρόνηση.

— "Υπολοχαγέ, είπε, μπορώ να σάς βεβαιώσω ότι οι φυλακές του Χανσι δέν είναι για μένα. Σε τρεις μέρες θα είμ' έλεύτερη.

"Ο αξιωματικός χαμογέλασε, είρωνικά:

— Αμφιβάλλω!

— Θα τ'ό ιδήτε... σε τρεις μέρες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Στο Κυβερνείο

"Απειρο πλήθος γεμίζει τούς δρόμους του Χανσι, που οδηγούν από την ακρόπολη στο μέγαρο του Κυβερνείου. Οί κεντρικές συνοικίες είναι γεμάτες κόσμο κι' όλοι περιμένουν με αγωνία να περάσει το απόσπασμα που είχ' έκαστρατεύσει έναντιον μιάς συμμορίας που κρατούσε αιχμάλωτο ένα Γάλλο.

"Η κυβέρνηση θέλησε να χρησιμοποιήσει την επιτυχία αυτή ως παράδειγμα στους θαλασσιούς γι' αυτό είχε δώσει πολλή επισήμότητα στο γυρισμό του νικηφόρου απόσπασματος.

"Η κοινή γνώμη του Χανσι είχ' ενδιαφερθεί πολύ για την μυθιστορηματική αυτή περιπέτεια των φίλων μας.

"Όλες οι έφημερίδες εξιστορούσαν τον κεραυνόβολο θάνατο των δυο λοχαγών και πρόσθεταν την σκανδαλιστική λεπτομέρεια πως ο αρχηγός της συμμορίας ήταν μιά νέα κι' ώραία γυναίκα.

(Ακολουθεί)
ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Θυμάμαι ένα Γενάρη μήνα.

Στά δόλογοιρα, που δοχιούνται, σχοίνα τεντώνεται μιά άσπρη άχτινα.

Τό βλέπω άκείο, —ιδού, όλοένα,— τί καθαρά, τί ζυγισμένα!...

"Η άλγεινά ξάστερη άτμοσφαίρα γύρω ξεθύμεινε τη μέρα.

Κρύωνε ή ψυχή μας στον άγέρα.

Χεροπιαστά τά είχα ζυγώσει.

Δέν είχα ιδεί; δέν είχα νοιώσει;

Κ' οι ώρες που έπέρασαν και πώνε,

ξυπνούν μιά-μιά και μου μιλάνε,

σάν τάχα ακόμα αλήθεια νάναι.

Τό ένα σημάδι τάλλο βούρει,—

νερά και χειμωνιάτικο ήσκιοι...

"Αναρωτιέμαι, αναθυμάμαι.

— Ξέρω τό δρόμο που περνάμε;

σ' εκείνον τό Γενάρη πώνε;

"Αθυμο κ' αϊθριο μεσημέρι,—

θά τό ξανάβρωμε; ποιός ξέρει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Στον αγαπημένο μου αδελφό Νίκο.

Πόσοι από σάς που με διαβάσετε δέν έτυχε να γνωρίσετε από κοντά τη θάλασσα, την άπέραντη θάλασσα, να θαυμάσετε την όμορφιά της όταν ξυπνά πρωτ-πρωτ, γαληνεμένη, διάφανη, ή όταν τή λούζουν, στο σούρουπο, οι τελευταίες άχτίδες του ήλιου;

Τή θάλασσα! Αυτήν αγάπησα από μικρό παιδί σά δεύτερη μητέρα. Μεγάλωσα κοντά της, παίζοντας με τά κύματα της σάν τά δελφίνια, με την περιέργεια που μου γεννούσαν οι τόσοι θησαυροί και τά τόσα μυστικά που κρυβόταν σ' άφθαστα βάθη της!

Τή θάλασσα! Τί μελαγχολία αισθανόμουν τις μέρες που έδλεπα τά μολυβένια κύματά της να σπάζουν άφρισμένα στους βράχους! Κι' όταν ήταν ήσυχη, γαλάζια, πως με κυρίευε ή ήρεμία της, κι' ανάπνεα πιο έλεύθερα σά να ξαναζούσα!

Γεννήθηκα στην "Αντιγόνη". "Ός τά όχτώ μου χρόνια, μεγάλωνα μαζί με τά παιδιά του νησιού, ψαρεύοντας και κολυμπώντας. Πότε πηγαίναμε στην άποδάθρα του νησιού για μαρίδες, πότε στο μώλο για κολύμπι. Τό αποτέλεσμα ήταν πάντα τό ίδιο: τό βράδυ γύριζα σπίτι κατακουρασμένος και καταξέσκισμένος, μά και ικανοποιημένος με τό παραπάνω. "Η μητέρα μου με μάλωνε, μά τά ξεχνούσα όλα και τή νύχτα όνειρεύόμουν καινούργιες περιπέτειες.

Μου άρεσε πολύ να κάνω παρέα τούς ψαράδες κι' άκουα με θρησκευτική ευλάβεια τις άπιστευτες ιστορίες που διηγόνταν άναμεταξύ τους, καπνίζοντας μιάν άσδυστη πίπα. Μιά μέρα ο ένας τους, ψαρεύοντας σιναγρίδες σ' άνοιχτά της Πρώτης, είδε άξαφνα, στην άρυτίδωτη όψη της θάλασσας, τό γαλανό να παίρνει ένα σκοτεινό χρώμα: σέ λίγο ένας μεγάλος μαύρος όγκος σκέπασε τή θάλασσα, άν και ήταν βαθεία σ' εκείνο τό μέρος, ως διακόσιες όργυές. "Ο ψαράς ξαφνιασθηκε γιατί δέν μπορούσε να έξηγήσει τό ραινόμεινο: κοιτάζοντας όμως επίμονα, κατόρθωσε να ξεχωρίσει ένα πελώριο μάτι που πετούσε σπύγες! "Απ' τήν τρομάρα του άρπαξε τά κουπιά κι' έφτασε σέ όχτώ λεπτά στην "Αντιγόνη! Μά δέν μπόρεσε να διηγηθή τίποτα γιατί είχε δόλοτελα βουβαθεί. Δέν έζησε πολλόν καιρό.

"Ενας άλλος γερολύκος, ο κύρ-Γιάγκος, μιλούσε για κάποιο τεράστιο θαλασσινό φίδι που κατέβαινε στην "Οξεία" κι' έτρωγε τά σύκα και τά βα-

* "Ενα άπ' τά Πριγκιπόνια, στή θάλασσα του Μαριμαρά.
Βλέπει: "Μιά Περιπέτεια στην "Οξεία", του ίδιου.

τόμουρα! "Ηταν ένα είδος κρόκεν μή-κους ως τριάντα μέτρων και κατάπινε ό,τι έδρισκε μπροστά του. "Η φαντασία μου τό μεγαλοποιούσε, μ' έκανε να βλέπω τό πράσινο γυαλιστερό σώμα του να κολουριάζει γύρω άπ' τό νησί και τό γιγάντινο στόμα του ν' άνοίγεται σάν κόλαση έτοιμο να καταπιή κάθε πράγμα! Σήμερα όμως που γράφω αυτές τις γραμμές, καταλαβαίνω γιατί ο κύρ-Γιάγκος είχε έπινοήσει τό παραμύθι του φιδιού: τά σύκα της "Οξείας ήταν και τά νοστιμότερα, γι' αυτό οι ψαράδες πήγαιναν με καλάθια και τά μάζωναν κι' ο πονηρός γερολύκος, για να σταματήσει αυτή ή λεηλασία, είχε φοβίσει τούς χωριανούς του που δέν τολμούσαν να ζυγίσουν στή στεριά, άψηφώντας τον κίνδυνο του φιδιού!

Περάσανε από τότε χρόνια και χρόνια. Στην άνακωχή, ξαναγύρισα στο αγαπημένο νησάκι μου. "Εκεί, τό καλοκαίρι, περνούσα τον καιρό μου κυνηγώντας και ψαρεύοντας. Μά δέν κυνηγούσα πιά πουλάκια ούτε ψάρευα μαρίδες στην άποδάθρα. "Ο Νίκος, ο άδελφός μου, είχε φτιάσει μιά βάρκα μονάχος του και πηγαίναμε στην Πλάτη για ψάρεμα ή στην "Οξεία για κουνέλια.

Πολύ τυχερός ο Νίκος στο ψάρεμα! "Εκεί που μαζωμένοι όλοι οι ψαράδες δέν έδρισκαν να πιάνουν μισή όκα ψάρια, αυτός ξεκινούσε μονάχος του ή μαζί μου κι' επιστρέφαμε με τά κοφίνια γεμάτα!

Τή νύχτα οι ψαράδες άναδαν πυροφάνια για να μη διώχνει τά ψάρια ο φωσφορισμός της θάλασσας. Μά ο Νίκος είχε έφευρει κάτι καλλύτερο: προσκάλεσε από νωρίς, ένα βράδι, τό Σπύρο που είχε ειδικότητα στή δυναμίτιδα, να πώνε για λαβράκια. Πήραν τις δάρκες τους και σέ λίγο έφτασαν σ' ένα γνωστό σημάδι: εκεί ο άδελφός μου κατέδασε κρυφά στή θάλασσα μιά μεγάλη γυάλα γεμάτη νερό που είχε μέσα μιά ηλεκτρική λάμπα είκοσι κεριών, ένωμένη με σύρμα σέ μιά στήλη μέσα στή βάρκα. "Υστερα άναψε τή λάμπα κι' είπε τού Σπύρου που έδανε μπενζίνα στο πυροφάνι:

— Τί θα τό κάνουμε τό πυροφάνι, Σπύρο; Δέν ψαρεύουμε κι' έτσι;

"Ο ψαράς παραξενεύτηκε πολύ, μά δπάκουσε. "Αρχίλινσα τό ψάρεμα. "Υστερ' από μισή ώρα είχαν σηκώσει ως τρεις όκάδες ο καθένας. "Ο Σπύρος δέν πίστευε σ' ό,τι έδλεπε. Πρώτη φορά που συνέδινε τέτοιο πράγμα! Προτού φύγουν, ο Νίκος τράβηξ' επάνω τή γυάλα άφου πρωτύτερα έσδυσε τό φως. Και γύρισαν πίσω στην "Αντιγόνη θριαμβευτικά.

"Ε, λοιπόν, να σάς πω τό άστείο αυτό της ιστορίας για να γελάσετε με τήν καρδιά σας: έφτά νύχτες, στην άράδα, ο Σπύρος ξαναγύρισε στο ίδιο σημάδι, όλομόναχος, δίχως πυροφάνι, για λαβράκια! Μά δέν έπιασε ούτε ένα, ούτε ένα! Τήν έβδομη νύχτα που γυρνούσε ζαλισμένος άπ' τά ξενύχτια, ριζώθηκε μέσα του ή πεποίθηση πως ο άδελφός μου έκανε μαγείες!

"Εν' άπόγεμα ξεκινήσαμε με τον Νίκο για τήν Πλάτη. Τό βοριάδακι φούσκωνε τό πανί μας και σέ μισή ώρα φτάσαμε σ' ένα λιμανάκι όπου άράξαμε. Σε λίγο ξανοιχτήκαμε και ψαρεύαμε μισό μίλλι μακριά άπ' τούς βράχους της Πλάτης. Πιάσαμε ως τρεις όκάδες μαυρόψαρα κι' ετοιμαζόμαστε να επιστρέψουμε, όταν μάς συνέδη κάτι περίεργο: έννοιωσα ένα τράδηγμα στο μέρος του άγκιστριού κι' άφου άνέδασα τή βόλτα μου, είδα πως ήταν κομμένη στην άκρη. Τό ίδιο έπαθε κι' ο άδελφός μου. Χωρίς λοιπόν να ζητάμε να μάθουμε τήν αίτία, μαζώξαμε τις βόλτες μας.

Τά μαυρόψαρα τά είχαμε κρεμασμένα στην άριστερή κουπαστή της πλώρης, μισοδουτημένα στο νερό. "Όταν πήγα να τά μετρήσω, είδα πως ήτν όλα... κομμένα, ναί, κομμένα και τούς έλειπαν οι ουρές! Τά τράδηξα μέσα κι' εκείνη τή στιγμή είδα τή θάλασσα να ταράζεται σ' αυτό τό μέρος και νοιώσαμε ένα δυνατό τράνταγμα στην καρίνα, που πέταξε τή βάρκα μας πέντε μέτρα μπροστά!

(Ακολουθεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

"Ενα δειλό κτύπημα άντήχησε στην πόρτα. Κι' έπειδή ή όπηρετρίκ έλειπε, ο Κώστας άναγκάστηκε να διακόψει τό παιχνίδι του για νάνοίξει.

Πίσω από τήμισάνοικτη πόρτα, φάνηκε τότε ένα όχρδ προσώπακι με γλυκά παραπονεμένα μάτια. "Ηταν ένα μικρό, φτωχό παιδάκι, ξυπόλυτο, με ρούχα κουρελιασμένα.

"Ανοίξε τό στόμα για να μιλήσει, αλλά στάθηκε ταραγμένο, μη ξέροντας πως νάρχισι και τί να πη. Συνεσταλμένο, με φόβο κι' άμηχανία, ψιθύρισε δυο λόγια...

— Τί θές; έλεημοσύνη; Τράβα άλλο! Είπε βάνουσα ο Κώστας.

Τά μάτια του παιδιού προσηλώθηκαν με άπορία άπάνω του.

— Κύριε... άρχισε με κόπο νατουλέη.

— "Εμπρός! φεύγα! φεύγα, άν δέν θέλεις να φας και ξύλο!... Ξανάπε ο Κώστας βιαζόμενος να γυρίσει στο σκάκι που έπαίξε με τον έξάδελφό του τον Παύλο κι' έσπρωξε τό μικρό

κι' άφησε τήν πόρτα να κλείσει...

"Αλλά ή πόρτα δέν έκλεισε. Τήν ξανάσπρωξε και πάλι έμεινε άνοιχτή. Νευριασμένος, άπορώντας γιατί δέν έκλεινε ή πόρτα, ο Κώστας κοίταξε μάταια να βρη τήν αίτία.

"Όταν άξαφνα, τό ίδιο παιδάκι, τό ίδιο χλωμό μά γλυκό προσώπακι που λίγο πριν βάνουσα είχε διώξει, ξαναφάνηκε φωτισμένο από ένα άθωο γελάκι.

— "Ο χαλκάς γύρισε και δέν άφίνει τήν πόρτα να κλείσει, είπε άπλά.

Και λέγοντας αυτά, ο μικρός ξητιάνος έφερε με τό δάκτυλο τον κρικο στή θέση του που πραγματικώς αυτός

ήταν τό εμπόδιο, κι' έτσι ή πόρτα έκλεισε.

"Ο Κώστας δέν βιάσθηκε να γυρίσει στο παιχνίδι του... Κι' ένω άπομακρυνόταν γλήγορα τό φτωχό κουρελιακό παιδάκι, ο κομψός μικρός κύριος, ο περήφανος, κολλημένος πίσω άπ' τήν πόρτα εκείνη, όπου είχε λάβει ένα μάθημα άνεξικακίας κι' ευγένειας, με τό βλέμμα ταπεινωμένο, αίσθανόταν βαθεία ντροπή για τή διαγωγή του κι' έδλεπε μπρός του τό φτωχό παιδάκι με τό άθωο χαμόγελο, και τά φωτεινά μάτια, που τον είχε βοηθήσει για να τό διώξη!...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΦΑΕΛΛΟΥ
(Η παλιά Πικροδάφνη)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μ'.

"Εφεραν γρήγορα μιά σκάλα, τον ξεκοίμασαν, τον κατέβασαν και τον περικύκλωσαν.

— Πώς κορμαστήκατ' έτσι, σίδρ-κόντε Πίπη; τον ρώτησαν οι φίλοι του της Λέσχης.

— "Όσο ξέρετε σεις, άλλο τόσο ξέρω κι' εγώ, τούς αποκρίθηκε.

— Μά τί έγινε τό σκάκι σας, τό επανωφόρι σας, τό καπέλλο σας;... οās λήστεψαν; σάς έγδυσαν;

— Δέν ξέρω! ό,τι και να σάς πω, θά σάς γελάσω.

— Μά επιτέλους τί κάνετε κει πάνω, στην ταράτσα τού πύργου;

— Τίποτα, έβανα τον περιπάτο μου!

Δέν έβλεπε να τούς πη περισσότερα. Μόνο μπήκε όπως ήταν σ' έν' άμάξι και γύρισε άμέσως στή βίλλα του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οί κάτοικοι της μικρής πόλης σχολίασαν πολύ αυτή τήν ιστορία. Οί γλωσσες έδωσαν και πήραν. Κι' έπειδή ποτέ ο κόντε Πίπης δέν θέλησε να έξηγήσει πως βοέθηκε σ' εκείνη τήν παράξενη θέση, οι άνθρωποι συμπέραναν πως ήταν τρελός.

"Ο κακόμοιρος! έλεγαν. Κάτι έπαθε. Τουστριψε. "Ισως άπ' τό φόβο του, τή νύχτα της Μαύρης "Αρκούδας...

Οί φίλοι του τον άποφύγαν. Οί κυρίες τον θεωρούσαν επικίνδυνο. Κι' οι δεσποινίδες Παγιασάνου που έκαναν επιτέλους τό Λευκό Χορό, δέν τον έπροσκάλεσαν. Τί τον ήθελαν τρελό άνθρωπο; να τούς έκανε καμιά φασαρία;...

"Η φήμη αυτή για τον κόντε-Πίπη τον Χουσοπλευση, πως ήταν τάχα τρελός επικίνδυνος, βάσταξε πολλόν καιρό. Κι' έτσι τιμωρήθηκε κι' αυτός για όλες τις άσχημες φάσεις που έταίξε, εις βάρος του κόσμου, τήν άξέχαστη εκείνη νύχτα τού Λευκού Χορού και της Μαύρης "Αρκούδας.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ να τελειώσω τη ζωγραφιά του Μαθηματικού που αρχισα προχθές, θά σάς διηγηθώ εν' από τα πολλά χαριτωμένα του ανέκδοτα. Μιά μέρα, έβγαλε στον πίνακα ένα μαθητή που πρώτη φορά τον εξέταζε. Ήταν έξυπνο και φιλότιμο παιδί, αλλά είχε το ελάττωμα της κακογραφίας. Για ναποδείξη κάποιο θεώρημα, έπρεπε να γράψη δυο κύκλους ίσους. Πολύ δύσκολο πράγμα γι' αυτόν! Όπωςδὴποτε πήρε με τὸνα χέρι τὸ σφουγγάρι, με τᾶλλο τὴν κιμωλία καί, ἀρκετὰ θαρρετὰ, ἔγραψε τὸν πρῶτο κύκλο. Δηλαδή ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάνη... Ἐμεῖς ποὺ ξέραμε τὴν ἀδυναμία του, περιμέναμε, γιὰ νὰ γελάσουμε, καὶ τὸν δεύτερο, τὸν ἴσο... Τὸν γράφει κι' αὐτόν. Κι' ἡ τάξη ὅλη ἀντηχεῖ ἀπ' τὰ γέλια μας.

Με κάποια εκπληξή, ὁ Μαθηματικός, ποὺ ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἦταν σκυμμένος στὸ βιβλίο, σηκώνει τὸ κεφάλι, ρίχνει στὸν πίνακα μιὰ ματιά καί... τί νὰ ἴδῃ! Δυὸ ἀλλόκοτα σχήματα, τὰ πιδ ἀνόμοια καὶ τὰ πιδ ἀνίσια ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Κάτι σὰν ἓνα μεγάλο ἀχλάδι καὶ σὰν ἓνα μικρό... πεπόνι. Ὡς τὸ μορφασμὸ καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ Μαθηματικοῦ μας! (Καὶ σημειώστε πὺς αὐτὸς, στὸν πίνακα, μᾶς ἔκανε καὶ κύκλους ποὺ λὲς κι' ἦταν μετὰ διαδήτη.) Ἐμεῖς πάσαμε τὰ γέλια, περιεργοὶ νᾶκούσουμε τί θαῖλεγε γιὰ κείνα τὰ δυὸ τέρατα. Κι' ἀφοῦ μόρφασε ἀκόμα λίγο, τὸ εἶπε: — Ἀς τοὺς υποθέσωμεν... πρῶτον κύκλους, καὶ κατόπιν ἴσους!..

Γελάσαμε τρανταχτὰ. Ὁ κακόμοιρος ὁ δρᾶστης, κατακόκκινος, σήκωσε εὐθὺς τὸ χέρι μετὰ τὸ σφουγγάρι. Ἀλλὰ ὁ Μαθηματικὸς δὲν τὸν ἄφησε νὰ σόσῃ. — Δὲν πειράζει, τοῦ εἶπε. Κι' ἔτσι τὸ θεώρημα μπορεῖ νὰποδείχθῃ. Ἄμα τοὺς υποθέσαμε κύκλους καὶ ἴσους, τελείωσε! Ἐμπρός!

Ἐ, λοιπόν, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο συχνὰ θυμοῦμαι αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο! Γιατὶ πόσα πράγματα, πόσα περιστατικὰ τῆς ζωῆς μοῦ τὸ θυμίζουν καθεμέρα! Οἱ δικοὶ μου, οἱ φίλοι μου ἀκόμα τὸ ξέρουν. Καὶ δὲν ἀποροῦν, δὲν ρωτοῦν, ὅταν μάκουε ἀξαφνὰ νὰ λέω: «Ἐ, ἄς τοὺς υποθέσωμεν... πρῶτον κύκλους καὶ κατόπιν ἴσους»... Εἶναι ὅταν, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῶ ἀπὸ ἓνα πρᾶγμα, πρέπει νὰ υποθέσω πὺς εἶν' ἐκεῖνο ποὺ εἶχα φαντασθῇ ἢ ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι. Καὶ τὸ παραδέχομαι, κι' ἐγκαρτερῶ μετὰ τὴ σκέψη: «Ἄμα τὸ υποθέσαμε, τελείωσε!» Ὅλα

σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μιὰ ὑπόθεση δὲν εἶναι; Καὶ νὰ πὺς ἓνα μεγάλο ἀχλάδι κι' ἓνα μικρὸ πεπόνι μπορούμε νὰ τὰ πάρουμε γιὰ δυὸ κύκλους ἴσους καί, ἀν' ὄχι τίποτ' ἄλλο, νὰποδείξουμε τοῦλάχιστο ἓνα θεώρημα...

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ θαυμάσιος Μαθηματικός, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια ποὺ τὸν χαρήκαμε στὴ Ζάκυνθο, τὴν πατρίδα του, μετατέθηκε στὴν Κέρκυρα. Ὡς, δυστυχία μας! Ὡς, συμφορά μας! Ἀμὴ τώρα; Ποιὸν θὰ μᾶς ἔφεραν; Ποιὸς θάταν ἱκανὸς νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ; Καὶ νὰ, σὲ λίγο μαθαίναμε πὺς μᾶς ἔφεραν ἓνα νέο, Ζακυνθινὸ κι' αὐτόν, ποὺ πρώτη φορά διορίζεται. Ἐναν ἀγγιστὸ, ἔναν ἀδοκίμαστο, ἔναν... ἀρχάριο. Ὡς δυστυχία μας καὶ Ὡς συμφορά μας!..

Ὅταν τὸν πρωτοεἶδαμε στὸ Γυμνάσιο, μᾶς φάνηκε ἀνυπόφορος. Κι' ὅταν μᾶς ἔκαμε τὸ πρῶτο μάθημα, στὴν Τετάρτη, μᾶς φάνηκε ἀπαίσιος! Θυμοῦμαι ἀκόμα τὸ λόγο ἐνδὲς συμμαθητῆ μου: «Ποῦ ἐκεῖνος ὁ ἀφεντάνθρωπος!.. Καλέ, τοῦτος ἐδῶ εἶναι τραγί!» Κι' ὅμως τὸ «τραγί» αὐτὸ ἦταν ἓνας πολὺ ὁμορφος νέος, — πολὺ πιδ ὁμορφος ἀπὸ τὸν «ἀφεντάνθρωπο» — μετὰ γαλανὰ μάτια καὶ μετὰ ξανθὰ γενάκια. Ἀλλὰ γιατί μᾶς ἔκανε τόσο κακὴ ἐντύπωση; Ἦταν τάχα μόνο ἀπ' τὴ σύγκριση μετὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἀγαπημένο; Ὁχι· εἶχαμε καὶ κάποιο δικίο. Γιατὶ στὴν ἀρχή, ὁ καίμενος ὁ νέος, ὁ «ἀρχάριος», ἀπὸ φόβο μὴν τοῦ πάρουμε τὸν ἄερα, θέλησε νὰ μᾶς τὸν πάρῃ αὐτός. Καὶ μᾶς ἔκανε τὸν αὐστηρό, τὸν ἀγριο, μᾶς φώναζε, μᾶς ἀπόπειρνε, δὲν μᾶς ἔλεγε κανένα ἀστεῖο καὶ δὲν γελούσε ποτέ. Φυσικὰ λοιπὸν, οὔτε τὴν ὁμορφιά του δὲν μπορούσαμε νὰ ἴδοῦμε. Τὸν βλέπαμε πάντα θυμωμένο. Καὶ μᾶς φαινόταν βάνουσο κι' ἀσχημος.

Μιά μέρα ὅμως... τὸν τσακώσαμε: Εἶχαν ἔρθει κατὶ καινούργια ὄργανα Φυσικῆς καὶ μετὰ, στὸ διάλειμμα, παίζαμε μετὰ ἀδειες τοὺς κάσες καὶ μετὰ τάχερα ποὺ εἶχαν ἀφήσει κάτω στὴν εἰσοδο. Στὸ τέλος, τοὺς βάλαμε καὶ φωτιά, γιὰ νὰ κάμουμε «σφουγγαρία» ὅπως τὸ βράδυ τοῦ Ἀγ-Γιαννοῦ. Ἀλλὰ σὲ λίγο, οἱ πρόσκοποι «σινιολάρησαν» τὸ Μαθηματικὸ, — ἔρχεται! ἔρχεται! — καὶ μετὰ σόσαμε γρήγορα-γρήγορα τάχερα κι' ἀνεβήκαμε ἀπάνω νὰ τὸν περιμένουμε στὸ διάδρομο. Ἐκεῖνος μπήκε, εἶδε τάχερα νὰ καπνίζουν ἀκόμα καὶ τὸν ἐπίασαν — τάχα — τὰ δαιμόνια. Τᾶπόσουσε, ἀνέβηκε μετὰ θυμὸ τὴ σκάλα, — κατὶ μοῦτρα;! — καὶ περνώντας ἀπὸ μπροστὰ μας, γιὰ νὰ μπῇ στὸ Ἑργαστήρι, ἀρχισε νὰ μᾶς φωνάζῃ:

— Ποιὸς ἔβαλε φωτιά κάτω στ' ἄχερα;!

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ, ἢ καλύτερα δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Τὸν ἐπίασαν τὰ γέλια! Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἴδοῦμε νὰ γελά, χῶθηκε ἀμέσως στὸ Ἑργαστήρι. Ναί, μὰ ἔμεῖς τὸν εἶδαμε, τὸν τσακώσαμε. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη... ἔ, πάει! τὰ μάγια λύθηκαν. Οὔτε μᾶς ξαναγρίεψε, οὔτε μᾶς ξαναφώναξε. Γιατὶ μόλις ἔκανε νὰ μᾶς κἀνὴ τὸν αὐστηρό, θυμόταν τάχερα καὶ τὸν ἐπίασαν τὰ γέλια. Ἐμεῖς πάλι πάσαμε νὰ τὸν βρῶσκουμε βάνουσο, ἀσχημο, ἀνυπόφορο, ἀπαίσιο. Βλέπαμε πιδ ὅλη τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ γλύκα τῆς γελαστῆς μορφῆς του. Διακρίναμε ἀκόμα κι' ὅλη τὴν καλοσύνη τῆς ἀγγελικῆς του ψυχῆς.

Γιατὶ αὐτὸς ὁ νέος, παιδιὰ μου, ἀνδὲν εἶχε τὴ σοφία καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἄλλου, ἦταν ὅμως καλὸς σὰν ἀγγεῖος καὶ σὰν παιδί. Σιγὰ-σιγὰ τὸν ἀγαπήσαμε, τὸν κάναμε μάλιστα φίλο. Ἐ, εἴμαστε καὶ μεγάλοι πιδ στὴν Τετάρτη. Στὸ Ἑργαστήρι τῆς Φυσικῆς, ὅπου μπαίναμε συχνὰ γιὰ τὰ πειράματα, ἢ γιὰ νὰ τὸν βοηθοῦμε στὴν τοποθέτηση καὶ στὸ καθάρισμα τῶν ὀργάνων, μιλούσαμε μᾶζι τοῦ ἐλεύθερα, γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Μ' αὐτὴ τὴ φιλία, μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γεννηθεῖ μετὰ μᾶς, καταλαβαίναμε καλύτερα καὶ τὸ μάθημά του. Τὸ ξαναλέω: δὲν εἶχε τίς γνώσεις, τὴν πείρα καὶ τὴν εὐγλωττία τοῦ ἄλλου ὁ νέος αὐτός, οὔτε θὰ μπορούσε νὰ μᾶς κἀνὴ Ἑλληνικὰ ἀν' ἀρρωστοῦσε καμμιὰ φορὰ ὁ Γυμνασιάρχης. Μὰ ἦταν κι' αὐτὸς ἓνας καλὸς δάσκαλος, ἤξερε καλὰ τὴν Ἐπιστήμη του καὶ μπορούσε νὰ μᾶς μαθαίνῃ ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόταν.

Τελοςπάντων περάσαμε καὶ μ' αὐτόν ὥρατὰ τὸ χρόνο μας καί, ὅταν ἦλθε ἡ μέρα τοῦ τελευταίου μαθήματος, τὸν ἀποχαιρετήσαμε μετὰ συγκίνηση ἀληθινή. Ἐτσι δὲ συμβαίνει πάντα. Ὁ ἀντικαταστάτης ἐνδὲς ἀγαπημένου δασκάλου στὴν ἀρχὴ μᾶς φαίνεται ἀνυπόφορος. Ἐπειτα ὑποφερτός, πιδ ἔπειτα καλὸς σὰν τὸν ἄλλον, καὶ πιδ ἔπειτα — καμμιὰ φορὰ, — μᾶς φαίνεται καὶ καλότερος. Τὸν ἀγαποῦμε μετὰ τὴν ἴδια ἀγάπη. Καὶ μετὰ τὴν ἴδια λύπη τὸν ἀποχωρίζομαστε...

Θυμοῦμαι, καὶ θὰ θυμοῦμαι πάντα, τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀγαπημένους μου δασκάλους. Πόσο ἔκλαψα ὅταν, πᾶνε κάμποσα χρόνια, ἔμαθα τὸ θάνατο τοῦ δευτέρου, ποὺ ἀπὸ κείνο τὸν καιρὸ ἔμενε καὶ δίδασκε στὴ Ζάκυνθο! Ὁ πρῶτος μένει ἀπὸ τότε στὴν Κέρκυρα. Καὶ μολονότι πολὺ γέρος τώρα πιά, μοῦ λένε πὺς διδάσκει ἀκόμα.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διαπλάσι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πὺς νὰποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του; Δείχνοντας τὸ γράμμα τῆς μητέρας του; Μ' ἀν τὸ μάθαινε ὁ κ. Νταρζαντόν; Στὶς Καστανούλες θὰ γινόταν σκηνή. Ἡ μητέρα του θάκλαιγε. Κι' ὁ Τζάκ δὲν ἤθελε νὰ κλάψῃ ἢ μητέρα του ἐξαιτίας του...

Ἀλλὰ τότε, μετὰ ποιὸν ἄλλον τρόπο μπορούσε νὰ δικαιωθῇ;

Αὐτὸ σιλλογιόταν καὶ δὲν ἔδρισκε τίποτα. Καὶ περνοῦσαν οἱ ὥρες, ποὺ τὸ ρολοὶ τίς χτυποῦσε ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Κι' ἡ ἡμέρα πλησίαζε νὰ τελειώσῃ...

Ἀξαφνὰ ἄκουσε νὰ τρίξῃ καὶ νὰ βογγᾷ ἢ σκαλίτσα ποὺ ὀδηγοῦσε στὴ φυλακὴ του. Κάποιος ἀνεδαίνει λαχανιάζοντας. Καὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει:

— Ἐγὼ εἶμαι!.. Οὐφ, τί ψηλὰ ποὺ εἶν' ἐδῶ!

Ἡ Ζεναΐδα!

Μιλεῖ ἡσυχά, φιλικὰ, γελαστά. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της φαίνεται χλωμό, κομμένο, καὶ τὰ μάτια της κόκκινα, πρισμένα, ἀπὸ τὸ κλάμα ποὺ θὰ εἶχε κάνει. Ὁ Τζάκ τὴν κοιτάζει θλιβερά, καθὼς ἐκεῖνη τοῦ χαμογεῖ μιλώντας:

— Εἶμαι ἀσχημη, ἔ;... φρίκη, ἔ;...

Τὸ ξέρω... Ἐγὼ καὶ στὰ καλὰ-καθούμενα δὲν εἶμαι ὁμορφη. Δὲν ἔχω ἀνάστημα, δὲν ἔχω χάρη, κι' ἡ μύτη μου εἶναι μεγάλη καὶ τὰ μάτια μου μικρά. Φαντάσου λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ τὴ σύγχυση ποὺ πῆρα καὶ τὰ δάκρυα ποὺ ἔχουσα ἀπὸ χτὲς τὸ πρῶτ'!.. Ὁ ἀρραδωνιαστικός μου ὅμως εἶναι ὁμορφος. καὶ βέβαια ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴν προίκα ποὺ εἶχα νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ, γιὰ νὰ παραδέξῃ τὰ τόσα μου ἐλαττώματα... Οἱ ζηλιάρες μοῦ τὸλεγαν: «Γιὰ τὰ λεπτὰ σου σὲ παίρνει!» Σὰ νὰ μὴν τὸξερα, βλέπεις, ἐγὼ. Τώρα ὅμως πὺς νὰ μετὰ πάρῃ; Μετὰ τὰ χίλια φράγκα ποὺ μένουν ἀκόμα στὴν κασσετίνα μου; Ἄ, ἐν' ἀσχημο κορίτσι σὰν καὶ μένα δὲν παντρεύεται μετὰ τόσο λίγα! Τὸ ξέρω, ἀπόψε ποὺ θάρθῃ, θὰ μάποχαιρετήσῃ γιὰ πάντα. Καὶ μάλιστα πρώτη ἐγὼ θὰ τοῦ πῶς εἶν' ἐλεύθερος, ἀφοῦ δὲν ἔχω πιδ προίκα. Ἀλλὰ... πρὶν γίνῃ αὐτὸ τὸ φοβερό... σκέφθηκα νάρθω νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ μιλήσουμε λιγάκι, Τζάκ!..

Ὁ Τζάκ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι. Ἐκλαιγε. Ὅσο μικρὸς κι' ἀν ἦταν, καταλάβαινε ὅλη τὴ δυστυχία τῆς Ζεναΐδας... Ἀυτὴ, ὅταν τὸν εἶδε νὰ κλαίῃ, παραφέρθη ἀπὸ χαρὰ μεγάλη.

— Καλὰ τοὺς τὸλεγα ἐγὼ, φώναξε,

πὺς δὲν εἶναι κακὸς καὶ πὺς φτάνει νὰ με ἴδῃ στὸ χάλι ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ κλάματα, γιὰ νὰ με λυπηθῇ καὶ νὰ πῇ: «Τὴν καὶμένη τὴ Ζεναΐδα, ποὺ τὴν εἶδα κείνο τὸ βράδυ νὰ χορεύῃ μπροστὰ στὴ ντουλάπα της, ἀσχημα ἔκαμα νά...» Μὰ ἔπρεπε νὰ μ' ἔδωλες, Τζάκ, καὶ χθὲς τὸ πρῶτ' ὅταν βρῆκα τὴν κασσετίνα μου ἄδεια! Μοῦ φάνηκε πὺς ἀδειασε τὸ στηθὸς μου, πὺς μοῦφυγε ἢ καρδιά μου, σὲ βεβαίω!.. Τζάκ, ἀγαπητέ μου Τζάκ, θὰ θελήσῃς λοιπὸν νὰ μοῦ δώσῃς πίσω τὴν προίκα μου, τὴν προικούλα μου, τὴν εὐτυχία μου;

— Μὰ δὲν τὴν ἔχω, Ζεναΐδα, σοῦ ὀρκίζομαι! εἶπε ὁ Τζάκ.

«Ἀρχισε νὰ διαβάζῃ σιγὰ-σιγὰ τίς ἐφημερίδες του...»

Χά, χά; Ἐσπεῖρες ὅσα μπόρεσες ἀπ' τὰ ὥρατὰ ναπολεόντια τοῦ γέρου-Ρουντίκ!.. Δὲν πειράζει σοῦ λέω. Αὐτὰ τώρα πᾶνε. Νὰ μοῦ πῆς μόνον ποῦ εἶναι τὰ λῆλα, τὰ πολλὰ.

— Μὰ γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, Ζεναΐδα! Ἀκουσε με: Δὲν τᾶκλεψα ἐγὼ. Κάνουν λάθος. Μὰ εἶναι φοβερό νὰ με παίρνουν ὅλοι γιὰ κλέφτη!..

Ἐξακολούθησε κείνη σὰ νὰ μὴν ἄκουσε:

— Καταλαβαίνεις λοιπὸν πὺς θὰ μὲ φῆσῃ, πὺς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ τώρα πιά; Τζάκ, φίλε μου, μὴ μοῦ κάμῃς αὐτὸ τὸ μεγάλο κακό! Μιά μέρα βέβαια θὰ τὸ μετανοήσῃς... Νὰ χα-

ρῆς τὴ μητέρα σου ποὺ τόσο τὴν ἀγαπᾷς, νὰ ζῇ ἢ Ζεσίλη, ἢ φιληναδίτσα σου, ποὺ ἀκριο μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀρραδωνιαστικὴ σου, κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρη, Τζάκ!.. Ὡς, Θεέ μου! ὄχι θὰ πῆς πάλι;.. Μὰ πὺς πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσω;.. Ἄ, νὰ! γονατιστὴ, μετὰ τὰ χέρια ἐνωμένα, ὅπως παρακαλοῦμε τὴν Παναγία...

Καὶ γονατίζοντας κοντὰ στὸ πεζούλι ὅπου καθόταν τὸ παιδί, ἀρχισε πάλι νὰ κλαίῃ μετὰ πύρινα δάκρυα, μετὰ λυγμούς ποὺ τὴ συγκλόνιζαν σύσσωμη. Ποτὲ ὁ Τζάκ δὲν τὴν εἶχε ἴδει ἔτσι, γιατί ἡ Ζεναΐδα, δυνατὴ φύση, δὲν ἐκλαιγε καθόλου συχνὰ. Συγκινημένος ὅσο κι' αὐτὴ, δοκίμασε νὰ τῆς πιᾶσῃ τὸ χέρι, κι' ἀρχισε πάλι νὰ τῆς λέῃ πὺς τοῦ ζητοῦσε πρᾶγμα ἀδύνατο, πὺς δὲν τῆς εἶχε πάρει αὐτὸς τὰ λεπτὰ...

Ἀξαφνὰ, ἀπότομα, ἐκεῖνη σηκώθηκε.

— Τότε θὰ τιμωρηθῇς! τοῦ φώναξε. Κανένας δὲ θὰ σ'ἀγαπήσῃ στὴ ζωὴ σου, γιατί ἔχεις μαύρη ψυχὴ!

Βγήκε, κατέδρα, ἔτρεξε ἴσια στὸ γραφεῖο ὅπου τὴν περίμενε ὁ κ. διευθυντὴς μετὰ τὸν πατέρα της.

— Λοιπὸν;

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξη. Ἐγνεψε μόνο «ὄχι» μετὰ τὸ κεφάλι.

— Μὴν κἀνῃς ἔτσι, παιδί μου,

τῆς εἶπε ὁ διευθυντής, καὶ δὲν ἐχάθη ἀκόμα καθεῖς ἐλπίδα. Πρὶν ἀποταθῇ στὴ δικαιοσύνη ποὺ αὐτὴ μᾶλλον τιμωρεῖ τοὺς ἐνόχους παρὰ ἐπανορθώνει τὰ δεικνύματα, θὰ κάμωμε κατὶ καλύτερο. Ὁ Ρουντίκ μοῦ λέει ὅτι ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἔχει πολὺ πλούσιον ἀντρα. Λοιπὸν θὰ τοὺς γράψω. Ἄν εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, θὰ στείλουν αὐτὰ τὰ χρήματα.

Πῆρε ἀμέσως ἓνα χαρτί κι' ἔγραψε: «Κυρία, ὁ γιός σας εἶναι ἐνοχος κλοπῆς ἑξῇ χιλιάδων φράγκων, ποὺ ἀποτελοῦσάν ὅλη τὴν περιουσία τῆς τιμίας κι' ἐργατικῆς οἰκογενείας ὅπου μένει. Δὲν παρέδωσα ἀκόμη τὸν κλέπτη στὴ δικαιοσύνη, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπέστρεψε ἓνα μέρος τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ κλοπιμαία. Ἀρχίζω ὅμως νὰ πιστεύω ὅτι τὰ ἐσκόπισε ὅλα ἢ τὰ ἔχασε σὲ μιὰ ἡμέρα κραιπάλης ποὺ ἀκολούθησε τὸ ἐγκλήμα. Εἶμαι λοιπὸν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν παραδώσω, ἐκτὸς ἀν θελήσετε σεῖς νὰποζημιώσετε τὴν οἰκογένεια Ρουντίκ μετὰ τὸ ἀνωτέρω ποσόν. Θὰ περιμένω τὴν ἀπόφασή σας καὶ σᾶς δίδω προθεσμία τριῶν ἡμερῶν. Ἄν ὡς τὴν Κυριακὴ δὲν λάβω ἀπάντησιν ἱκανοποιητικὴν, τὴν Δευτέρα τὸ πρῶτ' ὁ ἐνοχος θὰ βρεῖται στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. — Ὁ Διευθυντής.»

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1927

Από 1ης Δεκεμβρίου ή συνδρομή του Έσπερου γίνεται 80 δρ.—Το πρώτον φυλλάδιον κάθε μηνός θα είναι δωδεκάσελιδον.—Συνέχεια και τέλος του «Τζάκ».—Ο Μοκοκό του Σανσέλ.—Το θαυμαστό ταξίδι της Σέλιμας Λαγκερλέφ.—Ο Μπέμπης αρχιλήσταρχος της Κυρά-Μάρθας.—Αναβίσεις των Κυριακών.—Υλη άφθονη και διαλεχτή.—Γενναίον Ξεσπάθωμα.—Και του χρόνου με το καλό...

ΣΥΝΟΨΙΣ δσα σάς είπα στην Άλληλογραφία των ελευταίων φυλλαδίων και ό κ. Παίδων στην «Αθηναϊκή Έπιστολή» του 48ου: Η συνδρομή του Έσπερου, από 1ης Δεκεμβρίου, αυξάνει κατά 5 μόνο δραχμές, ήτοι από 80. 75 γίνεται 80. Η εξαμηνία 45 και ή τριμηνία 25. Η συνδρομή του Έσπερου μένει ή ίδια. Αντί της ελαχίστης αυτής αύξήσεως, το πρώτον φυλλάδιον κάθε μηνός θα είναι δωδεκάσελιδον. Θα προστεθούν δηλαδή εις τον τόμον 48 ακόμη τρισήτες σελίδες, ή 144 στήλες, επομένως ή ύλη θα είναι άφθονότερη και ποιικιλότερη, κείμενον και εικόνες.

Κατά το διάστημα του 49ου διαπλασιασμού μας έτους (1 Δεκεμβρίου 1926—30 Νοεμβρίου 1927) θα δημοσιευθούν τα έπόμενα εκτενή αναγνώσματα:

Α'. —Ο ΤΖΑΚ» μυθιστόρημα του Alphonse Daudet, διασκευασμένο για την Διάπλασι από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου. Το άριστο έργο αυτό που άρχισε φέτος, θα εξακολουθήσει και θα τελειώσει άλλο μετ' την Α' Έξομηνία του 1927. Το υπόλοιπο μέρος, ως το τέλος, είναι τωραϊότερο και το συγκινητικότερο. Θα ιδήτε πώς λύνεται ή μεγάλη αυτή περιπέτεια της κλοπής και πώς ό κακός Νταρζαντόν συμπληρώνει την καταστροφή του δυστυχισμένου παιδιού. Του τρώγει τα λεπτά του για να εκδώσει το νεοειρημένο έκείνο περιοδικό, — γιατί, χωρίς να το ξέρει, ό Τζάκ έχει μια μικρή περιουσία, —και τον άναγκάζει να μη θεριασθεί σε υπερωκεάνειο. Ο Τζάκ ναυαγεί, άρρωσταίνει, πηγαίνει για άναρρωση στο χωριό του Ριβάλ, ξαναβρίσκει τη Σελίμ, κινδυνεύει να ή χάσει από μια κακία της γριάς-Μαρίμπος, την άραβωνιάζεται, γυρίζει στο Παρίσι να έργασθ ή και να σπουδάσει, ή ή εκεί σαν έργατης με τη μητέρα του και... με τον Μπελιζαί, —ά, ό γάμος του Μπελιζαί, τί έσοχο κεφάλαιο! —κι' έπειτα... έπειτα... Μα δεν πρέπει να σάς τα πω όλα! Αυτά φάνουν για να σάς δώσουν μια ιδέα της άπολαύσεως που θάχετε από τη συνέχεια και το τέλος του «Τζάκ».

Β'. —ΜΟΚΟΚΟ», το Μαύρο Βασιλόπουλο, μυθιστόρημα περιπετειών και... συμμοριών, του Jules Chancel, μεταφρασμένο από τον κ. Μιχ. Δ. Στασινοπούλου, με πολλές ώρες εικόνες. Την υπόθεση σας την είπα εν έκτασει στην Άλληλογραφία του 48ου φύλλου. Κι' είδατε ότι αυ' ό το μυθιστόρημα θα σάς διασκεδάσει περισσότερο κι' από το «Σιδερένιο Χέρι»...

Γ'. —ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ» του μικρού Νίλς Χόλγκερσον στη Σουηδία», μυθιστόρημα της διασημής Σέλιμας Λαγκερλέφ,

μεταφρασμένο από την δ. Γεωργία Ταρσούλη, με τις καλλιτεχνικότερες εικόνες της πολυτελούς γερμανικής εκδόσεως. Κι' αυτού του έργου την υπόθεση σάς την είπα στην Άλληλογραφία του 49ου φύλλου. Είναι από τα πιο διαλεκτά μυθιστορήματα που έδημοσίευσα ως τώρα, για παιδιά βέβαια γραμμένο, αλλά από εκείνα που με την ίδια ευχαρίστηση το διαβάζουν κι' οι μεγάλοι.

Δ'. —Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ», άνάγνωσμα για πολύ μικρά και πολύ μεγάλα παιδιά της Κυρά-Μάρθας, εικονογραφημένο από τον κ. Α. Βώττη. «Α, τί νόστιμη ιστορία! Ο μικρός Μπέμπης παλάβωσε από τις Ιστορίες των Αησιών και τα ληστρικά μυθιστορήματα που διάβασε κι' άποφασίζει να βγ ή κι' αυτός... αρχιλήσταρχος! Στο κίνημα παρασύρει κι' ένα κουτό γειτονόπουλο του και παίρνει σχεδόν με τη βία κι' ένα κοριτσάκι, που το θέλει για ψυχικόρη! Η «συμμορία» αυτή περιγ' μια όλα-κερη... νύχτα στα «Άγρια βουνά», δηλαδή σ' ένα γυνιδ λωφίσκο κοντά στην πόλη. Τί γίνεται εκεί, δεν λέγεται! Το πρώτο όμως τους τσακάνουν οι... γονείς και τρώνε της χροιάς τους, προπάντων ό κ. Μπέμπης, που μ' αυτή την περιπέτεια του ξαναγύρισε το μυαλό που του είχαν πάρει τα γελοία του διαβάσματα. Θα γελάσετε πολύ. Και με το κείμενο και με τις ζωγραφίες.

Κατά το 1927 θα εξακολουθήσουν αι «Αθηναϊκή Έπιστολάκι» του κ. Παίδωνος. Θα γίνουν τρεις τουλάχιστο «Κυριακάκι Διαπλάσεως» με τον ψυχισμό μου Άνανία, την άδελφή του Άγάπη, τις άλλες ένδεκα άδελφές και τη μαύρη γάτα Πίσσα. (Και τις «Κυριακές» επίσης θα τις εικονογραφή, όπως άλλοτε, ό κ. Α. Βώττης). Θα δημοσιεύονται πολύ συχνά ληροφογραφίες και μικρότερα εικονογραφημένα διηγήματα. Κι' έκτος από τους παντοίους, τακτικούς κι' έκτάκτους Διαγωνισμούς, —αυτοί θα γίνονται κυρίως το καλοκαίρι, με τις διακοπές, —θα δημοσιευθούν ένα πλήθος πρωτότυπα έργα των τακτικών μου συνεργατών, —διηγήματα, ποιήματα, δραματάκια κτλ. —κι' ή Σελίς Συνεργασίας θα εξακολουθήσει να παρουσιάζει τα καλύτερα πρωτόλεια των Συνδρομητών.

Αυτά είναι τα Νέα του 1927. Κι' άφού σάς τα είπα, σάς προσκαλώ νάνανεώσετε τη συνδρομή σας. Είμαι βέβαιη ότι δεν θα περιμένετε κι' άλλη πρόσκληση, ούτε καμιά προτροπή, για να εκπληρώσετε το πρώτον καθήκον του καλού συνδρομητού, που είναι ή έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής του. Στον Όδηγό του Συνδρομητού μπορείτε να ιδήτε τους τρόπους άποστολής χρημάτων, που ό καλύτερος, ό άσφαλέστερος, είναι πάντα ή Ταχυδρομική Έπιταγή.

Είμαι βέβαιη ακόμα πως δεν θα περιοριστήτε στο πρώτο αυτό καθήκον, αλλά θα κάμετε φέτος όλοι και το δεύτερο, που είναι το Ξεσπάθωμα. Ξεσπαθώνοντες κάπως γενναίότερα, —κι' ή λυμφοειρετική ύλη σάς δίνει κάθε ευκολία, — θαυξήσετε την κυκλοφορία του περιοδικού κι' ή αύξηση αυτή, καθώς σάς έξήγησα, θα μου έπιτρέψει του χρόνου να βγάω όλα τα φύλλα δωδεκάσελιδα.

Μ' αυτή την έλπίδα, που είναι σχεδόν βεβαίωτης, σάς χαιρετώ, καλά μου παιδιά, και σάς περιμένο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 199]

Ευχνούσαμε πάντα όλοι μας πρώτ-πρωί, πριν βγει ακόμα ό ήλιος. Βιστιτιά-βιστιτιά ντυνόμαστε οίχονοντας το σακάκι στόν όμο, μά με τόσο άνυπομονήσια, που καμιά φορά στο δρόμο περνούσαμε τα μανίκια. Ο καθένας

μας φοβότανε μην άργήσει και φύγουν οι άλλοι χωρίς να τον περιμένουν. Κι' έτσι, όταν πιά έβγαине ό ήλιος, ήμαστε όλοι μαζεμένοι στο συμφωνημένο μέρος. Α' από κεί άρχιζε ή πορεία μας με φωνές και με τόσο φασαρία που έμοιαζε με έκστρατεία σωστή. Καθεμέρα σχεδόν κάναμε αυτό τον πρωινό περίπα-

το, και ό κύριος σκοπός ήταν το κυνήγι και το τόπι. Είχαμε μερικά μικρά όπλα και άλλοτε κάναμε σκοποβολή τις περισσότερες φορές όμως κυνηγούσαμε τα μικρά πουλιά. Βέβαια από το κυνήγι μας αυτό δεν περιμέναμε και μεγάλα πράγματα, γιατί κανείς μας δεν ήξερε να σημαδεύει καλά. Α'ν καμιά φορά μάς τυχαίνανε πολλά πουλιά μαζί, —τότε και μες οι ίδιοι το πιστεύαμε πως ήμαστε επιτήδειοι κυνηγοί, άν έτοι μέσ' στα όλα, και με τα τρία όπλα που είχαμε, σκο-

τώναμε ένα πουλί. Και τότε μην τα ρωτάτε τί κανγάδες γινόνταν για να εξακριβωθεί ποιος το σκότωσε άπ' όλους! Έτσι περνούσε αρκετά καλά ή ώρα μας με το κυνήγι. Τότε ξεχωρίζαμε ένα-δυό για να μάς ψήσουν τα πουλάκια, —και τί μυαδιά που σού την είχαν κείνη την ώρα! —κι' οι άλλοι όσοι ήθελαν παίζαμε τόπι. Έ! όσο για κυνήγος και μάγειρος δεν διακρινόμουν, μά στο τόπι ήμουν ό πρώτος, ό δάσκαλός τους. Στην άρχή δεν ήξεραν ούτε τί θα π ή τόπι, μά τώρα,

να λέμε την άλήθεια, ξέρουν και πιο καλά από μένα. Τελείωνε σέ καμιά δυό ώρες το τόπι κι' άρχιζανε τα όργανα. Έ, μά πως μάς περάσατε, πως δεν είχαμε όργανα να διασκεδάσουμε; Μπα! είχαμε μπόλικά. Και τί όργανα πρωτότυπα! Αυτά ήταν έγχώριος βιομηχανία! Λίγο καλάμι, ένα μαχαίρι και σέ πέντε λεπτά το όργανο έτοιμο. Έκαναν μερικά άπ' αυτά διαφόρων ειδών κι' έπειτα άρχιζε ή... συναυλία. Έτσι άμα πρωτάρχιζαν όλοι μαζί, μου θυμίζαν το τραγούδι των βατράχων.

Με το τραγούδι τελείωνε κι' ή έκδρομή. Περνούσαμε από το μαγειρείο μας, παίρναμε κα θένας τη μερίδα του και δρόμο για το χωριό. Το μεσημέρι —την ώρα βέβαια που πεινούσαμε—είμαστε πάντα στο σπίτι. Άλήθεια, πόσο ευτυχισμένη ήταν αυτή ή ζωή του χωριού! Άναπνέαμε τον καθαρό αέρα της έξοχής και όλη τη μέρα είμαστε όλο ζωή. Άραγε —σκεφτόμουνε μια μέρα—θα ευτυχίσω κάποτε τόσο, που να μπορέσω να πω δυστυχισμένη αυτή τη ζωή του χωριού;

Χρυσή Καρδιά

ΕΣΠΕΡΑ

[Αριθ. Έγκρ. 202]

Τραβιέται στα βασιλικά του δώ- και στέλνει ό Ήλιος την Έσπερα, ντυμένη με τα πιο γλυκά του χρώματα, την ώρ' αυτή που τελειώνει ή μέρα.

Πορφύρα φορεσιά, βιολέττα όμματα, ξανθομαλλούσα έρχεται από πέρα ξεκούρασης σκορπίζει βαλαμώ- στο γαλανό το δρόμο της ή Έσπερα

Γαλήνη και γλυκύτητα σταλάζει και ρίχνει σ' όνειροπολήματα ψυχές που ή Άγνότη άγκαλιάζει. Στα χείλη προσευχή ανεβάζει στα δένδρα άρχίζουν κελαδήματα, παύουν όλα κι' ή φύσις ήσυχάζει. Ξάνθιππος

ΜΕΡΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 193]

Η ευτυχία είναι ένα φρούτο γευστικό. Μπορεί να το κόψει κανείς όλος τις εποχές της ζωής: άλλα έρχεται σπανίως σε τέλεια ώριμότητα. Οι περισσότεροι άπ' τους άνθρώπους δεν ξέρουν παρά το λουλούδι που λέγεται διασκεδάση. Θα μπορούσε κανείς να κάνει πολλούς ανθρώπους ευτυχείς με όλη την ευτυχία που χάνεται σ' αυτό τον κόσμο.

(De Levis)

Η ευτυχία όμοια είναι πάντα με τάπιαστα πουλιά. Πάντα φοβάσαι μη σου φύγει. Ακόμα κι' όταν κάθεται, όλο χτυπάει τα φτερά.

Για να πετάξει, για να φύγει... (Anais Segalas)

Η άληθινή ευτυχία βρίσκεται στην ειρήνη της ψυχής, δηλαδή στην ειρήνη της συνείδησης, στη φρόνηση και στην εκτέλεση των καθηκόντων μας.

(Mlle de Lambert)

Την ευτυχία για να βρούν τρέχουν πολύ μακριά. Μ' άδικα αγωνίζονται κι' άδικα [κυνηγούν: Αυτή είναι κοντά μας, στην ίδια μας καρδιά. Στο μέρος που την έβαλε προνοητικά ή φύσις]. Εκεί θα την βρούν. (Florion)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο κύριος στο μικρό υπηρέτη: —Όταν με έζητε κανέναν, θα με ρωτάς πρώτα κι' έπειτα θα λές άν είμαι στο σπίτι ή άν λείπω. —Κι' όταν λείπετε; θα λέω σ' όλους πως δεν είστε δώ!

Δευκός Άστήρ

—Τοτό! γιατί έφαγες όλο το γλυκό; —Για να βγάλω μια μύγα που ήταν κάτω-κάτω, μαμμά!

Άμλετ

—Γιατί άσπρίζουνε τα μαλλιά σου, μαμμά; —Άχ, γιατί με συγχύσεις όλη την ώρα, κακόπαιδο...

—Ω, τότε φαντάζομαι τί θα τράβηξε από σένα ή καϊμένη ή γιαγιά, που είναι κατάσταση! Μεσημβρινός Άστήρ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δόδς Ευριπίδου την 8 Νοεμβρίου 1926.

ΣΤΗΝ άντικρινή σελίδα βλέπετε την Πρόσκλησή μου με όλα τα Νέα του 1927. Τα ξέρατε, γιατί σιγά-σιγά, πότε τοτό, πότε κείνο, σάς τάχα πεί. Μ' άλλη έντύπωση βέβαια θα σάς κάνουν σήμερα που τα βλέπετε έτσι μαζωμένα.

Τί πολλά! Δωδεκάσελιδον φύλλο κάθε μήνα, τέσσερα μυθιστορήματα, τρεις Κυριακές και... και... Κι' όλ' αυτά με μια τόσο μικρή άδξηση της συνδρομής. Ποιός δεν θα την δώσει με τη μεγαλύτερη προθυμία κι' ευχαρίστηση;... Όσο για κείνους που άναγέωσαν ήδη τη συνδρομή του 1927 με το παλαιό τιμολόγιο, —γιατί άρκετο την άναγέωσαν, —θα έχουν βέβαια την καλοσύνη να μου στείλουν και το μικρό συμπλήρωμα των 5 δραχμών.

Η Μίρα, που από τις οικονομίες της μου έστειλε ένα φασουλάκι για το μνημείο του Πολέμου (έτσι λέει το εικοσιπεντάχρονο που όκονόμησης) μου γράφει και τί έξής: «Νά πής, σε παρακαλώ, στο Έλληνικόν Ίδεώδες να διορθώση τη στατιστική που έκανε της Σελίδος. Έγώ τρία κομμάτια σε μιά τριμηνία! Άπόρησα πολύ μ' αυτό που το κατόρθωσα. Άλλά άν πώς έγινε: Το 1ο μου κομμάτι πέρασε σ' αυτόν το χρόνο από τον περασμένο, που είχε σταλεί την τε-

λευταία ώρα της προθεσμίας, παρά πέντε λεπτά... Το τελευταίο πάλι δεν έχει δικό μου παρά μόνο το ψευδώνυμο, (είναι το κομμάτι που κάποιος άλλος είχε την κακοσύνη να μου το χαρίση). Όποτε δεν μένει για αυτό το χρόνο παρά το 2ο, που είναι θαύμα πως πρόφτασε κι' αυτό, με τη χαριτωμένη συνήθεια που έχω νάναβάλλω.» Άς διορθώ ή λοιπόν.

Δέν πειράζει, Άποκορηάτικη Παλιότα, δσες λίγες λύσεις κι' άν βρίσκει, να τις στέλνη. Γιατί λίγες-λίγες γίνονται πολλές. Έπειτα το καλοκαίρι, όταν άρχξαι καιρό να σκέπτεσαι και να φάχνης, θα βρίσκει περισσότερες. Τώρα δεν πρέπει να παραμείνη τα μαθήματά σου και μάλιστα λυπομαι που, για να μου γράψης, άφρσες άρλετήτητα τα Έλληνικά. Όσο για τις σχολικές εκθέσεις σου, πρέπει άπολύτως να τις γράφης στη γλώσσα που θέλει ό καθηγητής. Μην κοιτάς άν την πρώτη φορά σου έβαλε δέκα, έπειδή ή έκθεση ήταν όραία. Έγνοστς ότι αυτό δεν μπορεί να γίνεται πάντα. Ο καθηγητής θα έβλεπε και τη γλώσσα, για να ιδ ή άν έξής να γράφης έπίσης καλά και στην καθαρεύουσα. Κι' είναι άπαραίτητο αυτό για μια μαθήτρια που φάνει σε άνώτερες τάξεις. Μην ξεχνάς ότι για την ώρα έχουμε δυό γλώσσες: τη λογοτεχνική και την επιστημονική ή έπιστημη Κι' ό γραμματισμένος πρέπει να ξέρη και τις δυό.

Η Άράπα, που έπωφελήθηκε από τη σχόλη της Άγίας Αναστασίας και πήγε στην Κηφισσία, μου γράφει από κεί ένα χαλιωμένο γραμματάκι μ' αυτό το χαριτωμένο δστερόγραφο: «Η χαρά μου για το δωδεκάσελιδον δεν λέγεται. Δέν πειράζει: είναι και μια φορά τον μήνα!» Πόσα λέει αυτό!

Είδατε; Πεντακόσιες δραχμές μου έστειλε ό «Φαληρινός Όμιλος» για το μνημείο του Πολέμου. Μπαρά ότα καλά μου τα παιδιά! Θεοβάδην, αυτό το ψευδώνυμο σου έδιαιλέξα. Πολύ μου άρεσε το πρώτο σου γράμμα. Ναι, είσαι πολύ δικαιοσύνη μεν που τώρα μόλις μου πωτογράφεις, έξη χρόνια συνδρομητρια, άφω σ' όλο αυτό το διάστημα ήσουν κλεισμένη σε σχολείο και δεν σε άφιναν νάλληλογραφή. Τώρα λοιπόν γράφε μου όσο μπορείς συχνότερα και κατ'ήν μου μαζί μου άφω εις' έλευθερί. Χαίρω που άν και τόσα περιονικά πέρασαν από τα χέρια σου, και Γαλλικά, και Ίταλικά, έσύ προτιμάς κι' άγαπάς περισσότερο το δικό μας. Αυτό σημαίνει, —πρώτα-πρώτα, —πως είσαι γνησία Έλληνισπούλα.

Βραχισιμένε Βάραξε, σου έστειλα «Άδελφούλα». Όχι, ό δος τόμος της Α' Περιόδου δεν υπάρχει. Πολύ σωστά όσα παρατηρείς για τους Διαγωνισμούς: αυτόν των περιοδικών: «Αίνον για βραβεύα ποδήλατα και τέτοια, μά δέν ώφελείται, δέν μαθαίνει τίποτα διαγωνιζόμενος όπως δέν τους δικούς σου διαγωνισμούς, ότε έχει τη δόξα, άν βραβευθ ή, να ιδ ή το

θακούσουν τώρα; Κι' άν δέν το έπιτύχη αυτός, πάντα, με το λόγο του, θα συντελέση να το έπιτύχη ύστερα ένας άλλος. Φαντάσου τώρα πόσα κι' από πόσους πρέπει νακούσουν αυτοί οι χωριάτες, που τους είδες από κοντά, για να ευπνήσουν, να καταλάβουν και να θελήσουν να στέλνουν τα παιδιά τους σε σχολείο...

Έτσι συμβαίνει, Έρα, σε όλους: Δέν βλέπουν την ώρα να φθάσουν στην τελευταία τάξη, κι' όταν φθάσουν, λυπούνται που θα τελειώση σε λίγο ή ώρα μαθητική ζω ή. Τι να γίνη όμως! μπορεί να ξαναρχίσ; γυρίζει ποτέ πίσω κανείς; Υπομονή λοιπόν και έμπρός! Για τη γλώσσα των εκθέσεων, ιδες τί λέω παραπάνω στον Άποκορηάτικον Παλιότα. Έσύ τώρα είσαι στην Α' του Γυμνασίου. Πώς θα βγής αύριο άν δεν έξής να γράφης άπταιστα και τις δυό γλώσσες;

Κι' ή Μιμόδα τρέμει με την ιδέα πως σε λίγους μήνες θα π ή το «άντιο, σχολείο!» της Σγουρόμαλλης. Γιατί είναι κι' αυτή στην τελευταία του Γυμνασίου. Πώς τάχα π ή όμως το σχολείο της! Πρό όλιγου γύρισε άπ' τα πεύκα του χωριού, όπου πέρασε το καλοκαίρι, στην πόλη της τη γεμάτη ζέστη και ακόνη. «Άλλά, —μου γράφεις,—και τα δυό τα έκμηθενί-ζει ή δροσιά του σχολείου μου». Τι όρατα!

Ένα φοβερό δυστύχημα μου έστέρησε τον καλό μικρό μου φίλο Γιαννάκη Πλυτά Κανλαμάνο: Σκοτώθηκε τον περασμένο Σεπτέμβρη στη Σύρα, άπό τυχαία έκπυρσοκρότηση κυνηγητικού όπλου. Το καίμενο το παιδί! πως χάθηκε έτσι άδικα!... Συλλυπομαι θερμά τον πατέρα του και τον άδελφό του τον Γεωργάκη, τον καλό μου συνδρομητή.

Είδατε; Πεντακόσιες δραχμές μου έστειλε ό «Φαληρινός Όμιλος» για το μνημείο του Πολέμου. Μπαρά ότα καλά μου τα παιδιά! Θεοβάδην, αυτό το ψευδώνυμο σου έδιαιλέξα. Πολύ μου άρεσε το πρώτο σου γράμμα. Ναι, είσαι πολύ δικαιοσύνη μεν που τώρα μόλις μου πωτογράφεις, έξη χρόνια συνδρομητρια, άφω σ' όλο αυτό το διάστημα ήσουν κλεισμένη σε σχολείο και δεν σε άφιναν νάλληλογραφή. Τώρα λοιπόν γράφε μου όσο μπορείς συχνότερα και κατ'ήν μου μαζί μου άφω εις' έλευθερί. Χαίρω που άν και τόσα περιονικά πέρασαν από τα χέρια σου, και Γαλλικά, και Ίταλικά, έσύ προτιμάς κι' άγαπάς περισσότερο το δικό μας. Αυτό σημαίνει, —πρώτα-πρώτα, —πως είσαι γνησία Έλληνισπούλα.

Βραχισιμένε Βάραξε, σου έστειλα «Άδελφούλα». Όχι, ό δος τόμος της Α' Περιόδου δεν υπάρχει. Πολύ σωστά όσα παρατηρείς για τους Διαγωνισμούς: αυτόν των περιοδικών: «Αίνον για βραβεύα ποδήλατα και τέτοια, μά δέν ώφελείται, δέν μαθαίνει τίποτα διαγωνιζόμενος όπως δέν τους δικούς σου διαγωνισμούς, ότε έχει τη δόξα, άν βραβευθ ή, να ιδ ή το

ἔργο του δημοσιεύμενο καὶ τὴν εἰκόνα του. Φυσικά! Ἄλλος εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν δικῶν μου Διαγωνισμῶν...

Ῥαίσις Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κ' οἱ ἐξῆς: **Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Μάρισα, Ἀνδρομέδα, Ἰρις, Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας, Ἀρχοντοπούλα, Ἑλληνόπαις, Μικρὸς Γλεντζές, Ἀσπρὸς Παλιάντος, Ροδὰλὴ Ἀγυούλα, Μεγάλη Ἑλλάς, Θεανὸ Μακρῆ, Γιού Γιού, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἀνέμων, Δημ. Γιαν., Νάρκισσος, Νεφελώδη Ψυχὴ, Ντόριαν καὶ Τρελὸ Γυμνασιοπαῖδι.** Ἐξέτελεσα τίς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια Σήμερικὰ θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΛ.).

89ον Δελτίον Εἰσφορῶν
Κωνσταντῖνος Κουρσάρης Δρ. 36.—
Ἰωάννης Τιμ. Βρατσάνος » 25.—
Τ. Π. » 21.—
Θέμις Α. Κουρουγιώτου » 20.—
«ΓλυκὸΧαμόγελο» καὶ «Ἀπόγονος Ἑρῶν» (Προτὸν Διαγωνισμοῦ των) » 27.—
«Ἀειθαλὴς» » 15.—
«Βραχνιασμένος Βάτραχος» 20.—
Προσφόμενοι εἰσφορὰι κατὰ τὸ 88ον Δελτίον (*Ἴδε φύλ. 49ον) Δρ. 21.290.20
Ἐνδλφ μέχρι 9/11/26 » 21.434.20
(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 1.550 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Κερίκαν** (δὲν ξέρω τὴ διεύθυνση, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀγράφως ἀπλῶς «Ἐρ. Στ. Νεότητος, Ἀθῆνας», θὰ τὸ λάβουν) **Χαιρετίσματα** στὸν **Ἰβάν** **Σμυρνωτάκι** (τὰ ἔλαβα δὲ λαυσοχάρτο ἔστειλα εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία στίς εἰσαγωγικὰς) **Γαλανὸν Οὐρανὸν** (ἔστειλα ὅχι, δὲν πειράζει καθόλου ἂν δὲν δημοσιεύσῃς τέτοια ἀγγελίᾳ συνετιθῆς αὐτὸ, μὰ δὲν εἶναι υποχρεωτική) ὁ Β. ἔχει ψευδώνυμο, — ὅσο γι' αὐτό, δὲν ἀπαγορεύεται) **Ἰωάννην Κωνσταντινίδου** (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ πὺ ἀπέκτησα μιά τόσο καλὴ φίλ) σ' εὐχαριστῶ πὺ θὰ μὲ συστήσῃς καὶ σ' ἄλλους τὰ δέλφια ἀσπάζομαι) **Ἡλιόβγαλτην** (ὠραία ἡ ἰδέα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ναι, ἡ Χ. Α. εἶναι συνδρομητρία μὲ ψευδώνυμο) **Μόναν Δίξαν** (πολλὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ εἶναι μεταφρασμένα ἑλληνικά, — Ἀμλετ, Ὁθέλλος, Βασιλέας Δῆρ, Ἐρμπορος τῆς Βενετίας, Μάκβεθ κτλ. — καὶ βρίσκονται ἐδῶ στὰ βιβλιοπωλεῖα ναι, ὅς ὑπάρχει πάντα κ' αὐτὴ ἡ εὐτυχισμένη σιγπούλα » μέσα στίς καθημερινὰς ἀσχολίας...) **Ἀρσκακεῖα** (εἴπα στὸν κ. Φαῖδωνα πὺς στὰ Μ. Μυστικὰ πὺ λαβαίνει, ὅλα τὰ παιδιὰ σοῦ ἀπαντοῦν πὺς αὐτὸν προτιμοῦν ὡς συγγραφέα) σ' εὐχαριστῶ καὶ γι' αὐτὰ πὺ προσθέτεις ἐστὺ) **Ρωμὸν** (θὰ εἶδες τὴν

ἐγκρίση στὸ προηγούμενο χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ εἰσαὶ τώρα ἐντελὼς καλὰ) **Βιολέτταν** (διάβασα μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση καὶ τὰ λίγα πὺ μοῦ ἔγραψες στὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ τὸ χωριστὸ κατόπι γράμμα σου ὡστε τὰ Νέα τοῦ 1927 τὰ βρίσκεις «ἐνθουσιαστικά»; τί καλὰ!) **Ἐργατικὴν Μέλισσαν** (ἔστειλα χαίρω πολὺ γι' αὐτὰ πὺ μοῦ γράφεις) **Λέοντα Δ. Δεβήν** (ἔστειλα ὅχι, τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν εἶναι κατὰλληλο γιὰ μαθητὰς) πρῶτο γιὰτὶ εἶναι δύσκολο καὶ δεύτερο γιὰτὶ δὲν περιέχει μόνο σωστά καὶ ὠραία πράγματα ὥστε πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ὄρισος γιὰ τὸ διαβάσει χωρὶς νὰ βλαφθῇ) **Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες** (δεκτέ) **Σίφωνα** (ἔστειλα) στὸν τόμο τοῦ 1912 εἶναι ὁ «Πέτρος Ριονσαί» ὁ Μ. Σ. εἶναι) **Αἰγόνκλημα** (μπράβο! ὁ Π. Χ. σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ 4 βιβλία πὺ ἔστειλες γιὰ τὸ φτωχὸ του προστατευμένο) ἀλλὰ τὰ ἔχει πιά ὅλα καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ στείλῃ ἄλλος) **Δέλεκαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἐβαν** (ἔστειλα) **Ταξάν, Οὐράνιον Οὐλὸν** κτλ, κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 13 Ἰανουαρίου.)

771. Δεξιόγριφος
Γενικὴ βάλε ἀντωνυμίας
Μὲ πόλῃ ἀρχαία τῆς Κιλικίας
Καὶ μ' ἓνα σύμφωνο ἀκόμα,
Καὶ τὸν δικτάτορα θὰ ἰδῇς
Μιάς χώρας εὐρωπαϊκῆς,
Πὺ ἔχει καὶ μεγάλο... κόμμα.
Περὶ πάντοτε ἔλατο
772. Στοιχειώδης καὶ Μεταγραμματισμός
Ὅσο κερασφόρο ἂν εἶμαι
Κι' ἄγριο, δὲν θὰ δειλιάσῃς
Τὸ λαίμω μὲν καὶ μὲν κόψῃς
Κάποια πόλῃ γιὰ νὰ φτιάσῃς.
Ἄλλ' ἂν θέλῃς, κι' αὐτῇνης
Τῆς ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Καὶ μιά νῆσος παρενθῇ
Στὸ Αἰγαίον ξεπροβάλλει.
Μαρουσιωτάκι
773. Μεταγραμματισμός
Χώρα ἐκεῖ στήν Ἀφρική,
Ἄντι ΟΥ, Ε θέλει νάχη
Κι' εὐθὺς πόλῃ γαλλικὴ
Γίνεται, ἱστορικὴ
Ἀπὸ μιά μεγάλη μάχη.
Ἀρσκακεῖας
774. Αἴνιγμα
Μιά, ἡ ἴδια πάντα, λέξη
Τριπλὸν ἔχει ὄρισμό:
Εἶναι ὕδρον, ἀρωγὴ, ἴσως
Μὰ δροῖ καὶ ἀστερισμό.
Φουρτουναριὸν ὀχλοῦ
775. Τρίαινα
* Ὀρίζοντιος νῆ-
* σος τῆς Ἰταλίας
* καθέτως, εἰς τὸ
* μέσον, εὐρωπαϊκῇ
* πρωτεύουσα, δε-
* ξιά, νῆσος τῆς Ἀ-
* μερικῆς ἀριστε-
* ρά, μεγάλη νῆσος
* τῆς Ἑλλάδος,
* Χιότιον Διαβολάκι

776-780. Φωνηεντόγριφος
Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεν-
τος, ὅσαδήποτε φορές ἐπαναλαμ-
βανόμενον εἰς τοὺς κάτωθι σω-
ροὺς συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ
ταῖς δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ
σημασιθεῖ πέντε λέξεις:
γλῆς, θρῆς, ρῆς, λῆς, σῆς,
τρῆς.

Νιόβη

781. Ἐπιγραφή
Ο Ι Α Τ Α Μ
Α Π Α Τ Ν Ω
Τ Α Μ Σ Η Τ
Τ Α Μ Α Τ Ν
Τ Η Τ Ο Ι Α
Σ Η Τ Ο Ι Α
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Δημ. Χ. Παπαϊωάννου
782. Ἀπροσδόκητον
Τί ἐγίνε το ἔξιφος τοῦ Μεγά-
λου Ἀλεξάνδρου πὺ ἔπεσαν εἰς
τὸν ποταμὸν Γρανικόν;

Ἰρις

783-785. Λογοπαίγνια
1. Τί κοινὸν μεταξὺ ψωμῶ καὶ
καλογραίας;
2. — Διατὶ οἱ διευντῶνται ἐφημε-
ρίδων φοβοῦνται τὸ φθινόπωρον;
3. — Ποῖος συγγενὴς ἔχει φαρ-
μάκι;

Δημ. Π. Καφεζέσης

786. Μικτόν
μ - ιεε - ν - η - κρητ
787. Γρίφος

το το δὲν μπαίνει
το δοκ ἄνω θαλε πὺ;
το το δὲν μπαίνει
το το

Αἵματοβαμμένη Δόξα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
788. Metagramme
Dans les pages de mon premier
On trouve l'autre: un jeu d'es-
[prit.
Pourtant, — si vous n'avez pas
[compris, —
L'un peut bien de l'autre se
[naître
En changeant deux de ses cinq
[lettres.
Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης

789-791. Cinéma-Rébus
1. — Ψυχὴ καθισμένη.
2. — Φέρετε, ἐκεῖ, ὅστω.
3. — Βραβεῖον, ψυχὴ, ὅστω.
Τρεῖς ἀρχαῖοι βασιλεῖς.
Ἀγνὴ Ψυχούλα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 35

544. Φιλία (φι, Λεία). — 545.
Ἄνδεις (ἂν δις). — 546. Σάμος-
σανός. — 547. Ὁ λύχνος.
548. Ι — 549. ΙΑΚΩ-
ΚΩΣ ΒΟΣ (Αἰάκος, Βίας,
ΑΝΟΙΞΙΣ Κῶς, ὡς, Βίας,
ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ οἶκος, σῶος) —
550-554. Διὰ τοῦ Π: κῆπος, κῶ-
πη, Πρίανος, πῖθος (ἡ λίπος),
ομοπός. — 55. ΧΑΛΛΑΙΑ-ΗΠΕΙ-
ΡΟΣ-ΜΕΣΣΗΝΗ (ΧΗΜεία, Ἀ-
ΠΕννινα, ΛΕΣβος, ΔΙΣκος, Ἀ-
ΡΗΣ, ἸΟΝτιον, ἈΣΗμι). — 556-
560. Ἀντιόπη, Ἀντιόπη, Ἀντι-
γόνη, Καλλιόπη, Καλλιόπη. —
561. Τῆρε τὰ ὑπεσχημένα.
(Τυρί, τὰ ὑπ' αἴσχη, μ' ἓνα.) —
562. Poison-poisson. — 563. L'eau
va toujours à la rivière.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα Δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαῖα Δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος Δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—750)

ΔΡΥΘΗ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ»
Γενόμενων δὲ ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: Καρακίτης Β., Ἀντιπρόεδρος:
Μακρὴς Κωνστ., Γραμματεὺς: Λακερδῆς
Α., Ταμίας: Καρακίτης Φ., ἐπὶ τῶν Διαγω-
νισμῶν: Μακρὴς Κωνστ.
(ΚΕΤ'—751)

Ολόθερμα ψηφίω τὸ ψευδώνυμο **ΕΥΑ**.
Αὐτὸ αὐστηρὸν καὶ σταγανητὰ μου ἀ-
δελφάκια.
Μαρουσιωτοπούλα
(ΚΕΤ'—752)

ΜΕΛΟΥΣΑ, ἀνησυχῶ τί σοῦ συμβαίνει;
Γράφε μου τάχιστα π. ι'.
ΠΡΙΓΚΙΠ ΝΙΚΟΛΑΙ-Ι-ΕΦ
(ΚΕΤ'—753)

Α δέλφια μου, Σηριζόμενος στὰ εὐγεν-
κὰς αἰσθήματα κατέρχομαι στὸ Δη-
μοψήφισμα, ἐλπίζοντας νὰ ψηφισθῶ ἀπ' ὁ-
λους σας.
ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ
(ΚΕΤ'—754)

ΟΛΟΙ ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ
(ΚΕΤ'—755)

Κερίκα, Μινόλα—Κιουσοπούλου, Νιόβη,
Χίμαιρα—ἀδελφαί Ἐλευθερίου, Ἀ-
γνούλα—Παγιάλα, Ρέπορτερ—Καλλεν-
δέρ, Γιού-Γιού—Πολυγόπουλου, Πριγ-
κίπια τῆς Ὀλλανδίας—Δημητριάδου.
Σμυρνωτοπούλα, Κεντέσσα
(ΚΕΤ'—756)

Αγν. Βαλεντίν, Βαλέντσια, Κερίκα,
Μινόλα, ἀνταλλάσσουμε τετραδία:
Καίτη Φόρου, Θεμιστοκλέους 21, Ἀθῆνας.
Ἀριστοκράτισσα, Πριγκίπισσα
(ΚΕΤ'—757)

Ακανθυλλίς—Μπότσαρη, Μεσημερινὸς
Ἀστὴρ—Λεκατσῶς, ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ
(ΚΕΤ'—758)

Διορίσθησαν ἀντιπρόσωποι
τοῦ «**ΦΑΛΗΡΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ**»
ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλευθέριος Σιγάλας, **ΘΕΣΣΑ-**
ΛΟΝΙΚΗΣ: Ἐλευθέριος Ρουσάκης.
(ΚΕΤ'—759)

Νιόβη, Χίμαιρα—ἀδελφαί Ἐλευθερίου,
Ρέπορτερ—Καλλενδέρ, Ἀγνούλα, Ἀρ-
χοντοπούλα—ἀδελφαί Παγιάλα, Πριγκί-
πια τῆς Ὀλλανδίας—Δημητριάδου.
Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος
(ΚΕΤ'—760)

Τοκόντα, Ζηκομάρ, Ταρζάν, ἀνταλλά-
σσομεν τετραδία: Στὴ γνωστὴ Δ/σιν.
Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος
(ΚΕΤ'—761)

Ταρζάν, Κόρη τοῦ Ταρζάν, Μ. Μυστικὰ
ἔλαβα δικὰ μου ἐλάβατε:
Μὲν Παλιάντος
(ΚΕΤ'—762)

Πρωτομνησκόμενος στὸ Διαπλαστικόν,
χαίρετὰ ὅλους-ες. Μάγκα Ἀλάνη, φι-
λάζου σὲ γνωρίζω. Ἀετιδεὺς

ΣΤΗΝ 5' ΣΕΛΙΔΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΑΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1927

ΣΤΗΝ 5' ΣΕΛΙΔΑ